

opusdei.org

Prelato laiškas (2011 gegužės mėn.)

Monsinjoro Javiero Echevarrios laiškas skleidžia trigubą džiaugsmą, kuriuo prasidėjo gegužės mėnuo: Velykų laikotarpio šventimą, Jono Pauliaus II beatifikaciją ir mėnesį, skirtą Mergelei Marijai.

2011-08-19

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Vis dar jaučiame – ir visada jausime – Bažnyčios džiaugsmo aidą: *Surrexit*

Dominus vere et apparuit Simoni,
„Viešpats tikrai prisikėlė ir pasirodė
Simonui“ [1]. Šiuo šūksniu, kupinu
antgamtiško ir žmogiško džiaugsmo,
Apaštalai Jeruzalėje, Paskutinės
vakarienės menėje baigiantis
pirmųjų krikščioniškųjų Velykų
dienai, pasitinka du mokinius, kurie
skubėdami vidury nakties grįžta iš
Emauso. Kleopas ir jo bendrakeleivis
praneša, kad pakeliui į tą kaimelį
jiems apsireiškė gyvas Jėzus ir netgi
su jais sėdo prie stalo.

Kokia mums suprantama tų vyrų,
nugarbingos Mokytojo mirties
liudininkų, nuostaba! Dar ir todėl,
kad jie nepatikėjo šventomis
moterimis, kurios auštant prie tuščio
Viešpaties kapo išgirdo šiuos
nepakartojamus žodžius: *„Nebijokite!*
Eikite ir pasakykite mano broliams,
kad keliautų į Galilėją. Ten jie mane
pamatys“ [2]. Tačiau – koks
nuostabiai artimas yra Dievas! –
Jėzaus Kristaus troškimas paguosti

savuosius, grąžinti jiems tikėjimą ir džiaugsmą buvo toks didelis, kad Jis nelaukė, kol jie susirinks Galilėjoje. Tą pačią naktį įėjo į menę, kur visi buvo susirinkę už užrakintų durų dėl žydų baimės [3], ir pasveikino:

„Ramybė jums!“ Virpėdami iš išgąščio, jie tarėsi matą dvasią. O jis paklausė: *„Ko taip išsigandote? Kodėl jūsų širdyse gimsta dvejonės?*

Pasižiūrėkite į mano rankas ir kojas.

Juk tai aš pats! Palieskite mane ir įsitikinsite: dvasia gi neturi kūno, nei kaulų, kaip matote mane turint“ [4].

Paskui paprašė valgyti, kad jie tvirtai įtikėtų, jog ten tikrai Jis, gerasis Mokytojas, nugalėjęs velnią ir nuodėmę, sutraukęs mirties pančius.

Prabėgo pirmoji Velykų savaitė ir Bažnyčia nepaliauja džiaugsmingai apmąstyti Evangelijos tekstų, kuriuose kalbama apie Jėzaus prisikėlimą. Ji juos apmąsto su dėkingumu ir giliu susijaudinimu, kupina tikėjimo Viešpaties pergale.

Šis įvykis išskirtinis, vienintelis toks žmonijos istorijoje; įvykis, kuris mums parodo visuotinio prisikėlimo paskutinę dieną pavyzdį. Mirę nuodėmei ir prisikėlę gyventi malonėje, keliaujame gyvendami naują gyvenimą, laukdami pilnutinio savo esybės atsinaujinimo. Nes, kaip rašo šventasis Paulius, „*jei esame suaugę su jo mirties paveikslu, būsime suaugę ir su prisikėlimo*“ [5].

Dar kartą su nuostaba ir pagarba liudijame Dievo visagalybę ir gailestingumą. Kristaus prisikėlimas nebuvo šiaip grįžimas į buvusį gyvenimą, kaip Lozoriaus, Jajiro dukros ar Najino našlės sūnaus, kuriuos Viešpats pašaukė iš fizinės mirties ir keleriais metais pailgino jų žemišką egzistenciją, nors paskui jiems vėl teks mirti. Mūsų Viešpaties prisikėlimas buvo iš esmės kitoks įvykis. **„Naujojo Testamento liudijimai neleidžia abejoti, kad „žmogaus Sūnaus prisikėlimas“**

buvo visai kas kita. Savo prisikėlimu Jėzus sutraukė grandines ir atvėrė kelią į visiškai naują gyvenimą, kuris jau nebėra priklausomas nuo virsmo ir mirties dėsnių, o siekia anapus jų. Gyvenimą, kuris atskleidė visiškai naują žmogiškumo dimensiją. Todėl Jėzaus prisikėlimas yra ne atskiras įvykis, kuris būtų užmirštas ar kuris liktų glūdėti praeityje, o (...) yra šuolis į tobulybę. Su Jėzaus prisikėlimu žmogaus egzistencija įgavo naują galimybę, galimybę, kuri domina visus ir kuri atveria ateitį, naują žmonijos ateitį“ [6].

Pasaulio istorijoje Kristaus prisikėlimo žinia yra išskirtinė *geroji naujiena*. Apaštalai pasklido po pasaulį liudydami šį įvykį, nugalėję visas savo baimes. Kankiniai drąsiai atlaikė įvairiausias kančias ir pačią mirtį; daugelis išpažinties klausytojų ir mergelių atsižadėjo žemiškų siekių

bei patogumų ir iš visų jėgų troško amžinųjų lobių; nesuskaičiuojama daugybė paprastų krikščionių per amžius žvelgė į Dangų, sąžiningai ir su meile Dievui bei žmonėms dirbdami žemiškus darbus.

Kristaus prisikėlimo išskirtinumas slypi jo Švenčiausiame Žmogiškume, kuris, neprarasdamas tikrojo žmogiškumo, vėl susivienijus sielai ir kūnui, Šventosios Dvasios veikimu virto Dievo Tėvo šlove, kaip aiškiai liudijama pasakojimuose apie Jo apsireiškimą mokiniams. Šitas žmogiškumas aukščiau mūsų suvokimo ribų. Šis istorinis įvykis, paremtas visiškai patikimų liudininkų liudijimu, kartu yra antgamtiško tikėjimo pamatas. Kaip teigė šventasis Augustinas, *„tikėti, kad Kristus mirė, nėra didis dalykas. (...) Visi tiki, kad Kristus mirė. Krikščionių tikėjimas yra tikėjimas Kristaus prisikėlimu. Mūsų tikėjimo*

galia yra grindžiama tikėjimu, kad Kristus prisikėlė“ [7].

Galbūt pagalvojame, kodėl prisikėlęs Jėzus neapsireiškė visiems, kad Jūs įtikėtumėte visi. Benediktas XVI pabrėžia, kad „**viso, kas gyva, istorijoje, didžiųjų dalykų pradžia menka, kone nematoma; jie net nepastebimi. Pats Viešpatys sakė, kad „Dangaus karalystė“ šiame pasaulyje yra tarsi garstyčios grūdelis, pats mažiausias iš visų grūdų (plg. Mt 13, 31). Bet jame slypi begalinė Dievo galia“ [8]. Ir apibendrina, kad būtent taip į žemę atėjo prisikėlimas: „**Tik per paslaptinius apsireiškimus keliams išrinktiesiems. Tačiau tokia buvo tikriausia pradžia to, ko paslapčia visi laukė“ [9].****

Bėgant amžiams po žemę sklido tikėjimas Viešpaties prisikėlimu, jis leido šaknis naujose kultūrose, skirtingose civilizacijose su

tikinčiųjų, po žemę keliaujančio
mistinio Kristaus kūno narių,
padėjimu. Dabar, kaip mums
atkakliai kartojo šv. Chosemarija,
atėjo mano ir tavo, visų krikščionių
eilė liudyti Kristų savo elgesiu ir
žodžiu.

**„Gerajai Velykų naujienai skleisti
reikia užsidegusių ir ryžtingų
liudininkų darbo. Kiekvienas
Kristaus mokinys ir kiekvienas iš
mūsų yra pašauktas tapti
liudininku. Toks yra tikslus,
įpareigojantis ir nuostabus
prisikėlusio Viešpaties priesakas.
Naujojo gyvenimo Kristuje
naujiena turi nušviesti krikščionio
būtį, ji turi būti gyva ir veikli ją
skleidžiančiame žmoguje ir turi
pajėgti pakeisti širdį, visą
gyvenimą“ [10]. Ar kasdien
puoselėjame tvirtą, stiprų tikėjimą
Viešpaties pergale? Ar tikėjimas, kad
Kristus iš tiesų prisikėlė, mūsų
gyvenimo kelią pripildo tikrumo?**

Kaip kovojame, kad nuolat jį atrastume šalia, kiekvienoje savo žemiško gyvenimo kryžkelėje?

Dėl viso to „Velykmetis yra džiaugsmo laikotarpis, džiaugsmo, kuris neapsiriboja vien šiuo liturginių metų laiku, o visam laikui apsigyvena krikščionio širdyje. Nes Kristus gyvas: Kristus nėra asmenybė, kuri praėjo, pagyveno ir išėjo, palikdama mums prisiminimus ir puikius pavyzdžius.

Ne: Kristus gyvas. Jėzus yra Emanuelis: Dievas su mumis. Jo prisikėlimas mums atskleidžia, kad Dievas neapleidžia savųjų“ [11].

Jėzus Kristus gyvas ne tik Tėvo šlovėje, bet ir Bažnyčioje – ypatingu būdu slypi Eucharistijoje – ir Dievo malonės dėka kiekvieno krikščionio širdyje. Per krikštą įgijome naująjį gyvenimą, kuris

pilnutinai priklauso Viešpačiui; kiti sakramentai vis tobulina šią antgamtišką egzistenciją. Tik prisikėlus kūnui mistinio Kūno nariuose įvyks pašlovinimas, kuriuo dabar džiaugiasi mūsų Galva, Jėzus, ir Jo Švenčiausioji Motina, kartu ir mūsų visų Motina. Tačiau, kaip teigė mūsų Įkūrėjas, jau dabar, **„tikėjimas mums byloja, kad žmogus, kupinas Dievo malonės, yra sudievinintas. Esame vyrai ir moterys, ne angelai. Būtybės iš kūno ir kaulų, su širdimi ir aistromis, liūdesiu ir džiaugsmu. Bet kiekvieno žmogaus sudievinimas pasireiškia kaip šlovingojo prisikėlimo numatymas“** [12]. O, kad iš mūsų sielų nuolat sklistų padėka už tai, kad esame Dievo Tėvo vaikai Jėzuje Kristuje per Šventąją Dvasią!

Ši numatoma galutinė šlovė šviečia ryškiausiomis šviesomis pėdose, paliktose šventųjų, ypač tų, kuriuos Bažnyčia mums rodo kaip dorybių

pavyzdį ir kviečia juos garbinti. Suprantama, kad džiaugiamės šių mūsų brolių ir seserų galutiniu triumfu. Šis didžiulis džiaugsmas ypač pabunda šiandien, gegužės 1 d., mylimiausiojo Jono Pauliaus II beatifikacijos dieną. Nors dauguma jūsų negalėjo atvykti į Romą dalyvauti šioje šventėje, visi jaučiate – jaučiame – dvasiškai susivieniję su šia didžia visos Banžnyčios švente.

Pažinojome šį didį Pontifiką, kuris dosniai paskyrė savo gyvenimą sieloms iki paskutinių savo gyvenimo šioje žemėje akimirų. Liudijome jo tikėjimo gelmę, tvirtą tikėjimą viltimi, degančią meilę, kuria apglėbdavo kiekvieną iš mūsų. Be to, Opus Dei, kaip jums ne kartą priminiau, esame skolingi ir dėkingi šiam naujam Palaimintajam, ypač todėl, kad Jonas Paulius II ir buvo tas įrankis, kuriuo Viešpats suteikė Dievo Darbui jo galutinę juridinę formą ir kanonizavo šv. Chosemariją.

Tad suprantama, kad mes ypač
džiaugiamės, jog jis yra pakylėtas iki
altorių, ir dėkojame Dievui už
dovaną, kurią Jis suteikė Bažnyčiai.
Aš pats gegužės 3 d. laikysiu
iškilmingas padėkos Mišias. Tą dieną
dar stipriau, jei įmanoma,
susivienykite su manimi per šias
Mišias, meldamiesi už visas
intencijas, kurių naujojo
Palaimintojo užtarimu prašysiu
mūsų Viešpaties.

Be to, šiomis gegužės mėnesio
savaitėmis Bažnyčia mus kviečia
ypač garbinti Šventąją Mariją.
Kviečiu jus melsti mūsų Tėvo ir Jono
Pauliaus II pagalbos. Prašykime jų,
kad šiomis dienomis po Popiežiaus
beatifikacijos mums suteiktų
troškimą iš visų jėgų mylėti ir
garbinti Dievo Motiną. Karolis
Voityla Jai visiškai atsidavė nuo pat
mažų dienų, kaip byloja jo
pasirinktas moto vyskupo herbe:
Totus Tuus. Šv. Chosemarija irgi

troško būti pačiu ištikimiausiu
Dangaus Karalienės tarnu. 1931 m.
gruodžio 28 d., kalbėdamas apie
vienos šventosios Izabelės globos
vienuolijos bendrijų paprotį per
Šventųjų nekaltųjų šventę, rašė:
**„Ponia, net juokais nenoriu, kad
nebūtum visos kūrinių
Šeimininkė ir Imperatorė“** [13].

Taip pat ir mes, kurie esame ir
trokštame būti visiškai atsidavę
Viešpačiui, turime eiti Marijos keliu,
kurį mums kaip paveldą paliko šv.
Chosemarija. **„Noriu, kad
atkartotumėte bent vieną mano
bruožą, – sakė, – mano meilę
Mergelei“** [14]. Šis mėnuo mums yra
puiki proga puoselėti atsidavimą
Mergelei Marijai per tradicines
gegužės piligrimystes. Pakvieskime
draugus ir pažįstamus šiomis
dienomis aplankyti kokios nors
Mergelės koplytėlės ar šventovės,
pasimelsti ir apmąstyti Rožinio
paslapčių. Taip jiems padarysime

didelę dvasinę paslaugą, nes „***pas Jėzų ateinama ir grįžtama per Mariją***“ [15]. Apmąstykite šiuos žodžius su atsidavimu, kurio kupinas mūsų Tėvas keliavo į Sonsoles. Be to, kaip jis po daugelio metų pasakė priešais Gvadalupės Mergeleį Meksike, neškime mūsų Motinai daug mažų savo kasdienybės įvykių rožių.

Gegužės 14 d., ketvirtojo Velykų sekmadienio išvakarėse, dėl tos dienos Mišių Evangelijos vadinamo *Gerojo ganytojo* sekmadieniu, iššventinsiu į kunigus 35 jūsų brolius diakonus. Kaip visada tokiomis progomis prašau jūsų susivienyti maldoje ir pašvęsti kokią nors auką už šiuos dvasininkus ir už viso pasaulio kunigus. Ypač savo maldose prisiminkite Popiežių ir visus Vyskopus, kad visada sektume Geruoju ganytoju, kuris už savo avis atidavė gyvybę“ [16].

Pasibaigus Didžiajai Savaitei,
trumpam nukeliavau į Slovėniją ir
Kroatiją. Liublianoje ir Zagrebe
susitikau su Prelatūros tikinčiaisiais
ir su daugybe kitų žmonių, kuriems
Opus Dei dvasia atnešė naudos.
Dėkoju Dievui už tai, kad
apaštališkasis mano dukterų ir sūnų
darbas šiose dviejose šalyse leidžia
tvirtas šaknis, už ką taip uoliai
meldėsi mūsų Tėvas: man sunku
aprašyti, kaip jis mylėjo visas šalis, o
ypač tas, kurias slėgė kokie nors
sunkumai.

Grįžtu prie pirmųjų eilučių. *Surrexit
Dominus vere!* „**Prisikėlęs Kristus
eina priešais mus naujo dangaus ir
naujos žemės link (plg. Apr 21, 1),
kurioje galiausiai gyvensime kaip
viena šeima, to paties Tėvo vaikai**“
[17]. Slypėdamas duonoje ir vyne,
Sakramente, Jis liko Šventojoje
Eucharistijoje išklaudyti mūsų maldų,
mūsų paguosti ir mums suteikti
tvirtybės. Nenutolkime nuo Jo

draugijos, neškime jį kitiems, kad ir jie – atleiskite už intarpą: su koku džiaugsmu tėvas Alvaro prisiminė savo pirmąją Komuniją! – pajustų džiaugsmą būti su Kristumi, lydėti Kristų, gyventi Kristuje. Opus Dei istorijoje tiek daug minėtinų datų, kad negaliu prie jų apsistoti: puikiai matyti, kaip mumis rūpinasi Šventoji Marija! Dėkokime Jai.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2011 m. gegužės 1 d.

[1] Lk 24, 34.

[2] Mt 28, 10.

[3] Plg. Jn 20, 19.

[4] Lk 24, 36-39.

[5] Rom 6, 5.

[6] Joseph Ratzinger-Benediktas XVI, *Jėzus iš Nazareto*, II, p. 284.

[7] Šventasis Augustinas, *Psalmių komentariai*, 120, 6 (CCL 40, 1791).

[8] Joseph Ratzinger-Benediktas XVI, *Jėzus iš Nazareto*, II, p. 288.

[9] Ten pat.

[10] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2010/04/07.

[11] [3] Šv. Chosemarija, *Kai Kristus eina pro šalį*, nr. 102.

[12] Ten pat, n. 103.

[13] San Josemaría, *Apuntes íntimos* (1931/12/28) n. 517 (Plg. A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, I, p. 413).

[14] Šv. Chosemarija, 1954 m.

[15] Šv. Chosemarija, *Kelias*, n. 495.

[16] Plg. Jn 10, 1-18.

[17] Benediktas XVI, Žinia „*Urbi et orbi*“, 2011/04/24.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2011-geguzes-
men/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2011-geguzes-men/) (2026-02-23)